

TRANSforMOTOR

Ročník / 2002

číslo XIII

OBSAH

Cesta k vědomí bytostného Já – Alexander Ruperti (první část knihy) – kol.překlad str. 2

FIFI radí..... str. 20

Ilustrace:

Titulní strana – fotokoláž M.L.

Redakci pod sukně – aneb hledej svého FIFIHO...při hledání sama sebe je lepší najít druhého..

<http://www.cafb29b24.org/fifi.shtml>

<http://www.fifiandromeo.com/>

<http://www.bellydanceuk.co.uk/fifipage.html>

<http://fifils.mpe-garching.mpg.de/>

<http://www.fifibear.com/>

<http://moebius.psy.ed.ac.uk/~fiona/fifiintro.html>

<http://www.camellia.org/kitchen/delicacy-index.html>

<http://micro.magnet.fsu.edu/creatures/pages/fifi.html>

<http://www.ppcabana.com/phuket-phiphi/>

<http://www.phiphi.phuket.com/>

<http://www.links.nectec.or.th/virach/images/Diving-PhiPhi/>

<http://www.phiphi-hotel.com/>

<http://www.phiphi-scuba.com/>

<http://african.lss.wisc.edu/hscheub/fifi/story.htm>

<http://www.fifilarue.com/>

<http://www.wunderground.com/hurricane/at197409.asp>

<http://www.belly-dance.org/fifi-abdu.html>

<http://moebius.psy.ed.ac.uk/~fiona/fifiintro.html>

http://www.doghoroscopes.com/seers/03_fifi.html

<http://40thbombgroup.org/misc1.html>

<http://fifils.mpe-garching.mpg.de/>

<http://fifils.mpe-garching.mpg.de/>

<http://www.fifisafe.com/>

<http://www.fifilarue.com/>

<http://www.bellydanceuk.co.uk/fifipage.html>

http://jwrevak.tripod.com/read/read_1.html

Překlad knihy A. Rupertiho je otištěn s jeho dovolením, které obdržel Pavel Turnovský při osobním setkání.

TRANSforMOTOR - bulletin určen ke studijním účelům.

Adresa: Martina Lukášková, Erbenova 995, 250 82 Úvaly

Tel.: 2819 829 66

Mob.: 728 11 35 02

E.mail: m.lukaskova@tiscali.cz

Grafická úprava: Martina Lukášková

Všem lidem, kteří přispěli, ze srdce děkujeme!

CESTA K VĚDOMÍ BYTOSTNÉHO JÁ

CYKLY PROGRESIVNÍHO ASCENDENTU

ALEXANDER RUPERTI

OBSAH

Část první

I. Horoskopy trojího zrození

Druhé zrození

Třetí zrození

II. Progresivní ascendent a descendent

Osa immum coeli - medium coeli

Progrese ascendentu

Původní metoda

Současná metoda

Intuice

Instinkt

Rozvoj vědomí

Progresivní ascendent a jungiánské funkce

Část druhá

Všeobecné a individuální faktory

Sedmiletá období

— Bytostné já

Časová analýza

III. Zlatý řez a mrtvé pásmo

ZÁVĚR

I. HOROSKOPY TROJÍHO ZROZENÍ

1934 byla v časopise *American Astrology* poprvé uveřejněna teze Dane Rudhyara o výpočtu nativit „druhého“ a „třetího“ zrození v období dvaceti osmi a padesáti šesti let (viz též Rudhyar *Astrology of Personality*, New York 1936, 1994/*Astrologie de la Personnalité*, Ed. Librairie de Médicis).

Tato Rudhyarova teze vychází z dělení čtyřiaosmdesátiletého cyklu Urana do tří fází, které představují cyklus přeměny tvora zprvu druhové a biologické úrovně, soustředěného na své ego, ve skutečnou individualitu, vědomou si své pravé funkce uvnitř lidského společenství, a následně ve vědomě transpersonální bytost, v pravého a v pravdě aktivního účastníka na dovršení životního údělu člověka.

Tyto fáze odrážejí tři podstaty celistvé lidské bytosti - **tělo, duši a ducha**. Pouze první z nich, fyzické tělo, je konkrétním, materiálním projevem této celistvé bytosti. Představuje fakt naší existence. Je prostředníkem, kterým archetypální lidská bytost projevuje všechny své schopnosti. Nejsme však pouhé tělo, a proto každý z nás může v určitém čase nechat vyjevit své vlastní jáství (*ipséité*), které odráží duši - druhou základní podstatu celistvé bytosti. Všichni jsme tedy **potenciálně** schopni rozvíjet určité vrozené, pro většinu z nás netušené schopnosti a **včlenit** tak do rozměru těla rozměr duše. Astrolog může usuzovat na projevení této duchovní potenciality, dřímající v každé lidské bytosti, podle věku dvaceti osmi let a podle charakteru nativity, kterou pro tento věk vypracuje. Je samozřejmě jasné, že „nativita duše“ má pouze psychologický význam, který nemůže sloužit k určení událostí na fyzické rovině. Je to symbol - semeno formy a rytmu rozvíjení skutečně individuálního jáství v **případě**, že se toto jáství jako takové stane postupně realitou.

Jestliže jedinec ve svých osmadvaceti letech skutečně projde **zkušeností** „druhého zrození“ a **pokud** se oddělí od normy a vynoří se z kolektivní matrice lidského rodu, pak od svých 28 let začíná postupně budovat svůj život na úrovni psycho-mentální. Jeho jáství se projevuje stále samostatněji, nikoliv však jako reakce **proti** kolektivní normě, ale jako kvalita bytosti doplňující a oživující kolektivní vidění věcí.

Tato fáze procesu nás vede do věku padesáti šesti let, kdy přichází možnost „třetího zrození“ na úrovni „ducha“. Postupné začleňování duševního rozměru do rozměru duchovního nám umožní dosáhnout transpersonální dimenze. Vtiskneme pak životu na psycho-mentální úrovni svou osobitost, a tím i nové a celostnější porozumění skutečnosti, které rozvíjí naši schopnost žít duchovně, to jest jako agens ducha. Uvědomíme si, že patříme do „vyššího“ společenství individuálních bytostí, transpersonálních prostředníků ducha. Staneme se každý podle svých možností služebníky lidského pokolení a moudrosti pocházející z naší účasti na Díle člověka.

Dělení jakéhokoliv cyklu na tři fáze je všeobecně platnou daností, vlastní samotné povaze procesu vývoje, ať již biologického, intelektuálního, či duchovního. Hovořili jsme již o trojnosti **těla, duše a ducha**. Základem formální logiky je sylogismus (úsudek, vyvozený na základě tří tvrzení) - **teze, antiteze a synteze**, představující cyklus vývoje intelektuální logiky. V obecnějším a živočišnějším, nebo dynamičtějším slova smyslu hovoříme o **akci - reakci - interakci**. Můžeme se též zmínit o psychologicko-sociologické trojici termínů **závislost, nezávislost a vzájemná propojenost**. Avšak za trojici, která nejpřesněji odpovídá „trojímu zrození“, se dá považovat následující: **fakt - idea (idea) - význam (signification)**.

Můžeme se též zmínit o psychologicko-sociologické trojici termínů **závislost, nezávislost a vzájemná propojenost**. Avšak za trojici, která nejpřesněji odpovídá „trojímu zrození“, se dá považovat následující: **fakt - idea (idea) - význam (signification)**. Můžeme ji též formulovat abstraktněji: **nevědomí společenství - individuální vědomí a jejich propojení v akci (synthesis in action)**.

Fyzické narození a tělo jsou **faktem** nezávislé existence, konkrétním a nezpochybnitelným. V tomto významu jsou také základem všeho, co se týká každé individuální živé bytosti. Nativita je astrologickým faktem, založeným na prvním nádechu a výdechu, počátku na matce nezávislé existence.

„Fakt“ existuje nezávisle. Prostě JE. Reálným se však stává teprve tehdy, kdy jej společenství lidí jako takový uzná. Pokud si toto uvědomíme, můžeme propojit první pojmy trojic, o nichž jsme hovořili výše: **fakt a nevědomé společenství**. Fakt je kolektivní hodnota, stejně jako jsou fyzické narození a tělo faktem i kolektivní hodnotou zároveň. Tělo, zejména v okamžiku narození, představuje tu část celistvé lidské bytosti, v níž kolektivní hodnoty převládají. Novorozenec je čistým a prostým výsledkem vlivů a dědictví předcházejících generací. Jeho vnitřní reakce jsou především a téměř úplně fyziologické: čerpají z nevědomí společnosti lidského rodu. Zde dostáváme paralelu: **fakt-společenství-nevědomí-tělo**, k nimž je třeba přidat **závislost a tezi**. Novorozenec je ve svém přžívání téměř zcela závislý na okolí a k tomu všemu je fyzické narození a tělo „předpokladem“ pro celý život této zvláštní lidské bytosti. Každá žena či muž je především plodem dědictví svých předků.

Druhé zrození

Prvních dvacet osm let je charakterizováno rozvíjením **faktu** bytí konkrétní lidské bytosti, ale zároveň je to přípravné období, prenatalní perioda neboli doba těhotenství, během níž se chystá zrod druhé podstaty celistvé lidské bytosti, kterou je možné charakterizovat slovy **individuální, duše, idea, antiteze, nezávislost** a obecně **reakce**.

Pojem „reakce“ má mimořádný význam v psychologii i v astrologii, kde slouží ke správnému pochopení významu progresí mezi dvaceti osmi a padesáti šesti lety. Jungova škola používá velmi specifický termín „kompenzace“, který má však omezený a spíše technický význam, jenž jen částečně vyjadřuje to, co pod pojmem „reakce“ rozumím já.

Z humanistického pohledu nejniternější podstata individua vystupuje jako reakce proti tradičním, kolektivním a sociálním prvkům předchozích generací, které ovládly první životní etapu. Většina lidí proti kolektivním faktorům nezaujímá nijak vyhraněný postoj. Zůstávají tvory kolektivními a pokračují v tradicích svých rodin a lidského pokolení - jsou mluvčími svého prostředí. To, co nazývají pojmem „já“, je pouze produktem hodnot tohoto prostředí. Oni sami ve skutečnosti žádnou individualitu a samostatnost nemají. Nicméně tam, kde „reagují“, se počínají individualizovat a vydělovat. Jestliže jejich reakce není nic jiného a nespočívá v ničem jiném než v pouhém popření a vzpouře, znamená to, že kolektivní faktor stále převažuje, avšak v negativní podobě. Tato pseudoindividualita je pouze otrokem vlastního odporu vůči tomu, co bylo dříve svůdné. Skutečná osobnost „reaguje“ ne tím, že prostě oponuje kolektivnímu, ale tím, že buduje na svém, individuálním pohledu nové základy existence, které jsou jeho vlastní.

Skutečnou „individualitu“ charakterizuje to, že spočívá na **ideách**, na přítomnosti myšlení, nikoli již na prostém emotivním odporu. Můžeme říci, že **idea** je **antitezí faktu**, podobně jako je myšlení antitezí citu. Antiteze samozřejmě neznamená popření teze. Je to nové logické tvrzení, které přináší nový úhel pohledu. Má-li toto nové hledisko nějaký vztah k východisku (tezi), to ukáže až syntéza. Avšak zpočátku se antiteze jeví vždy jako něco zcela nového. Podobně se také idea či představa ideálního stavu obvykle nejprve jeví jako naprosto odlišná od faktu. Ideje stojí proti faktům existence: jedinec bojuje proti kolektivním hodnotám, nezávislost se zdá být v protikladu k závislosti, individualismus násilně popírá fakta kolektivního života.

Během druhého životního cyklu (dvacátý osmý až padesátý šestý rok) tedy vidíme buď ustrnutí sociálního jedince v intencích tradic předchozích generací, nebo vášnivý boj proti nim (který se často zvrhne v neurózu či depresi), anebo rozvoj individuální základny existence ležící na úrovni odlišné od fyziologické roviny, kterou však ovlivňuje.

Tato nová úroveň je mentální, tvůrčí. Mentální nikoli pouze ve smyslu ducha, který se opětovně vyjadřuje v mentálních tradicích a kulturním výrazu svého prostředí, ale ve smyslu živé a tvůrčí aktivity psýchy, která se projevuje v originálních myšlenkách a individuálních citech, v samostatném přístupu k vnitřním a vnějším skutečnostem života.

Pouze v tomto druhém případě můžeme ve věku dvaceti osmi let hovořit o „druhém zrození“ neboli „zrození duše“. Musí být ovšem jasné, že nativita duše má pouze psychologický význam, který nelze vztáhnout k událostem ve fyzické rovině. Je to symbol - semínko formy a rytmu uvnitř rozvíjení individuálního jáství v případě, že se jako takové postupně stane realitou.

Nejlepším způsobem, jak tuto nativitu vypočítat, se zdá být následující postup:

1) Najděte **progresivní** medium coeli a ascendent v době osmadvacátých narozenin, dvacet osm dní po narození osoby a místo a hodinu narození. Určete stupně progresivních domů ve zvěrokruhu.

2) Vypočítejte pozice **tranzitujících** planet v okamžiku dvacátých osmých narozenin. Jako základ použijte původní hodinu narození, opravte ji však, jestliže má místo bydliště v době dvacátých osmých narozenin jinou zeměpisnou délku. Důvodem k této úpravě je skutečnost, že v humanistické astrologii představují nativní domy potenciální **individuální** faktor, zatímco planety vypovídají o neustále se měnících vztazích mezi kolektivním a individuálním. **Progresivní** medium coeli použijeme tedy proto, že druhé zrození rozvíjí latentní individuální potenciality čerpané z **faktu** prvního narození. Teoreticky se tedy zárodek ukrytý v aktu nezávislé fyzické existence stává v osmadvaceti letech zárodkem aktivním. To je důvod, proč se osy a hroty domů nativity „druhého zrození“ jasně projevují v symbolech významu potenciálního „zrození duše“.

Hodinu narození pozměníme podle zeměpisné délky místa bydliště, protože pozice planet odhalují nové osobní a sociální souvislosti, z nichž druhé niterné zrození vyrůstá. Tyto souvislosti nemohou být vyvozeny z okolností, které ovlivňují fyzické narození, protože jej nerozvíjí jako nový kontext, ale vyjadřují jej v naprosto novém pojetí.

Naproti tomu zeměpisnou šířku nového bydliště v tomto případě pro domy nepoužíváme, neboť nový kruh domů nepovažujeme za nový faktor, ale za rozvinutí latentních potencialit nativity.

Nejdůležitější prvky nativity jsou tvořeny symboly, které se vztahují ke stupňům hrotů domů a planet, stejně jako k pozicím planet v domech. Znovu opakuji, že „druhé zrození“ je idea, nikoliv fakt. Nachází se v rovině idejí, obecných představ a symbolických obrazů. Proto musí být toto „druhé zrození“ vykládáno symbolicky a symboly stupňů tak nabývají neobyčejného významu.

Třetí zrození

Co bylo řečeno o „druhém zrození“, platí i pro „zrození třetí“. Použijeme stejný způsob výpočtu, tentokrát pro padesáté šesté narozeniny. Ve třetím období života by měly převládat síly **syntézy** a **integrace**. Prvek „**významu**“ by měl zaujmout místo „faktu“ a „ideje“, či spíše se projevit v jejich sjednocení. Nyní je třeba pohlížet na fakta z pohledu idejí a vidět je bytostně spojené v duchovní jednotě. Je třeba smířit protiklady neboli pochopit jejich **vzájemnou propojenost** jako závislost na vyšším řádu, kterou přijímají nezávislí duchové vzhledem k Myšlence či Ideálu. Akce a reakce již nestojí proti sobě, ale každý faktor existence je chápán podobně jako funkční **interakce** všech součástí celku.

Není samozřejmě nutné čekat až do šestapadesáti let, abychom takového vidění světa dosáhli. Několika málo lidem se podaří jej prožít **jako experimentální fakt** již před dosažením tohoto věku. Tato myšlenka v nich může přebývat již od osmadvaceti let i déle, může se však uskutečnit jedině tam, kde se stane skutečností, která dotyčnému odhalí zářící jádro významu. Proto považujeme šedesátá léta lidského života za „věk filosofů“ a třiašedesátý rok za věk duchovní integrace, neboť spojuje cykly kolektivního rozvoje (devítiletý cyklus) s cykly individuálního rozvoje (sedmiletý cyklus): neboli $9 \times 7 = 63$. Sedmý, třicátý pátý a šedesátý třetí rok představují etapy utváření. V této době ascendent přechází přes immum coeli nativity - a to je okamžik, kdy se abstraktní může stát konkrétním a duše má možnost konkrétně se vtělit.

Udělejme malé shrnutí. První osmadvacetiletý cyklus je rekapitulací psychologické zkušenosti lidského rodu, a podle humanistické teze o reinkarnaci je i rekapitulací zkušenosti našich nejbližších předků. Ve věku 28 let je minulost shrnuta. Nyní je na jedinci, aby jako potenciální individualita započal novou stránku dějin lidstva - a své duše, již je partnerem (duše stále spíše nevědomé než vědomé). Nativita „druhé zrození“ ukazuje, co nového tato nová stránka **může přinést, jestliže** ji uskutečníme. Druhých dvacet osm let je jednak možnou reakcí na akci prvního cyklu, jednak je možnou kompenzací předchozí etapy, neboť během této doby můžeme poopravit chybná východiska, vybudovaná v mládí, vynést na světlo vědomí komplexy a tak je vyřešit.

Během prvního cyklu (0–28 let) člověk usiluje o to, aby se stal tvůrčí osobností cele v souladu se svým fyziologickým a duchovním dědictvím.

V druhém cyklu (28–56 let) se jedinec připravuje na to, aby se stal nositelem univerzálních hodnot a zároveň potenciálně rozvíjel své jáství.

Během třetího cyklu (56–84 let) se připravujeme na smrt – to je etapa supra-individuální neboli práh nového individuálního zrození, a jakožto nositelé univerzálních hodnot se potenciálně vyrovnáváme s úkoly, které máme vůči lidstvu (Člověku).

Zde bych chtěl připojit několik poznámek o symbolických obrazech, používaných pro stupně zvěrokruhu. Moderní rozum těžko chápe, jak je možné různým stupňům zvěrokruhu plnohodnotně přiřadit ne pouze jeden, ale hned několik symbolů. (Existuje více systémů, jejichž nejznámějšími autory jsou Charubel, La Volasfera, Janduz, Kozinensky, Čanda Dhí Mantrí - a Sabiánské symboly). Jestliže se zabýváme symboly, ocitáme se v oblasti významů a hodnot velmi odlišných od těch, které se převážně používají v intelektuální či vědecké a racionální analýze. Tuto vzájemnou odlišnost je možno vysvětlit především holistickým a atomistickým přístupem k lidské zkušenosti, životu a znalostem obecně. Symbol hovoří ke každému jedinci podle jeho vlastního vědomí: to **ono** vědomí mu dává význam symbolu. Symbol je klíčem, který umožňuje aplikaci určitého činu, problému či individuální situace v univerzálním srovnávacím rámci - ať je tato univerzálnost seberelativnější. Astrologické symboly umožňují rozvíjet schopnost spojit každou specifickou aktivitu s obecným významem a každé individuální vědomí se svým duchovním zdrojem ve vesmírném univerzálním Mentatu.

Každý stupeň zvěrokruhu nese symbol, protože každý stupeň představuje prvek **významu v akci**, vymezuje v aktivním smyslu vše, co se nachází v dosahu jeho působnosti (první stupeň sahá od 0°0'01" do 1°00'00").

Jde-li o planetu, pak funkce, kterou planeta představuje, vnáší do života jedince význam udávaný stupněm. To znamená, že aktivitu planetární funkce vidíme z pohledu tohoto významu. Jde-li se o ascendent, lze pomocí významu stupně interpretovat identitu potenciálního individua a jeho charakteristickou aktivitu, neboli dharmu.

Nachází-li se například Slunce na 3° Blíženců, který nese symbol „Zahrada v Tuilleriích, Paříž“, může se jednotlívá schopnost Slunce projevit v jedné, jasné a specifické formě či způsobu. Osoba se má zaměřit, možná rozumovými prostředky (Blíženci), na nové tvůrčí směry. Důraz je třeba klást na tvořivé, jasné a průzračné formy v jejich dokonalosti, avšak je také třeba vyhýbat se osidlům formalismu a nenechat se uvěznit tradičními technikami.

Jestliže se na stejném stupni nachází Mars, bude tímto symbolem zabarvena iniciativa jedince, jeho jednání a činy. Osoba bude klást důraz na technickou dokonalost podle tradičních schémat. V jednotlivých formách, ve svých přáních a tužbách se bude soustřeďovat na vnější či materiální výraz. Povaha činu může být charakterizována hledáním formální dokonalosti.

Pokud se na tomto stupni nachází Venuše, projeví se sklon posuzovat hodnotu zkušenosti či tvořivosti prostřednictvím tradičních sociálních a kulturních kritérií. Ve všem vidíme omezení podle měřítek technické bezchybnosti a „vnější“ hodnoty každé věci. Vše by se mělo přizpůsobit některému z tradičních schémat dokonalosti. Může zde převládat postoj, který humanistická astrologie nazývá „Venuše – Hesperos, Večernice”.

II. PROGRESIVNÍ ASCENDENT A DESCENDENT

Ke konkrétnějšímu pohledu na trojici „zrození“, o kterém jsem psal výše, a k tomu, co z něj vyplývá, vypracoval Rudhyar metodu revoluce horizontální osy, která umožňuje sledovat rozvoj **vědomí** a subjektivní způsob, jímž

jedinec reaguje na situace, jež ho během života potkávají. Horizontální osa, která projde jednou za osmadvacet let celou nativitou, vychází z ascendentu a každých sedm let se objevuje na hrotu jednoho z rohových domů. Jinými slovy, ve věku sedmi let projde **progresivní ascendent** *immem coeli* a **progresivní descendent** *mediem coeli*, ve čtrnácti letech se progresivní ascendent dotkne descendentu, progresivní descendent ascendentu, a tak dále. Oba póly horizontální osy - ascendent i descendent - se podobají osobnímu radaru, který postupně přechází přes prvky nativity. Okamžiky tohoto kontaktu prvků nativity korespondují s okamžiky potenciálního **uvědomění** si toho, s čím je třeba pro aktualizaci vlastního jáství pracovat.

Tranzity a progrese nezachycují nehybný stav bytí, nýbrž funkci uskutečňování. Myšlenka uskutečňování vychází z předpokladu, že v tranzitech a progresích planeta mění pozici vůči nativitě. Ovšem při symbolickém pohybu ascendentu a descendentu prvky nativity zůstávají tam, kde jsou při narození. Kontakty progresivního ascendentu a descendentu s prvky nativity představují okamžiky nejhlubšího uvědomění, **jestliže** jsme se rozhodli věnovat jim pozornost. Planety neoznačují vývoj individuálního Já, protože Já se nevyvíjí, buď se projeví, nebo nikoliv. Planety jeho manifestaci **podmiňují**, či jí napomáhají. V humanistické astrologii je v nativitě vše, co se týká manifestace individuálního Já, spojeno se dvěma základními osami, horizontem a meridiánem. Proto v této technice klademe takový důraz na horizont jako na představitele našeho způsobu rozvíjení vědomí.

Základním rysem lidské bytosti je vědomí vlastní existence. Člověk chápe sám sebe jako jedince odlišujícího se od ostatních. Ví, jak se cítí v různých situacích, má přání a touhy, hledá pocit štěstí a naplnění, ale často je též bolestivě zmítán protichůdnými tužbami, cítí se zraněný a zmatený, co se týče smyslu života.

Je-li tento člověk inteligentní a zajímá-li se o psychologii, může pochopit, že pro porozumění toho, z čeho se skládá jeho Já, je třeba brát v úvahu též ostatní lidi a různé vlivy, uvnitř kterých žije. Musí porozumět svému „světu“. Počátkem prvního poznání sebe sama je totiž reakce okolí na jeho existenci a chování. Rodina a společnost mu předávají jméno, jazyk, kterým o sobě rozmýšlí, a etické a kulturní symboly, které mu umožňují ohodnotit své zkušenosti a přání.

Takto začíná dvojí cesta, vedoucí současně za poznáním „sebe sama“ a „svého světa“. Má-li být úspěšně zakončena, musí být vedena těmito dvěma směry, které se vztahují k pólům horizontu nativity, ascendentu a descendentu. Ascendent nás informuje o povaze našeho jáství - o tom, co je v nás jedinečné. Descendent odkrývá tajemství pro nás typického a osobně důležitého postoje ke světu. To, co na náš postoj opakovaně více či méně stále reaguje, zrcadlí nás samé. Neodpovídá vždy tomu, co především díky ascendentu cítíme (nebo bychom **rádi** cítili), ale vyjevuje obraz, který vystupuje z našich mezilidských vztahů. Jelikož máme sklony v mezilidských vztazích nevědomě vytvářet určitý typ „image“ sebe sama, přitahujeme ten druh lidí, který na nás bude reagovat podle znamení na descendentu.

Nenarodili jsme se izolovaně. Nejenže jsme biologickým výsledkem spojení našich rodičů, ale dýcháme vzduch svého prostředí a jíme potravu své společnosti. Dostáváme jméno a výchovu podle naší kulturní a náboženské tradice a podléháme nejrůznějším psychickým a fyzickým tlakům. Zpočátku a po dlouhou dobu jsme jen pasivními příjemci všech okolních vlivů, i když posléze, dříve nebo později, začínáme proti nim protestovat a vést s nimi studenou válku. Toto prostředí jsme si nevybrali, prostředí „nás“ formuje jakožto vědomé ego.

Osa immum coeli - medium coeli

Každý kvadrant je ovlivněn zkušeností danou kvadrantem předcházejícím. Na zkušenosti media coeli tedy záleží, čím se můžeme zabývat na ascendentu, a rozvoj našeho vědomí vzhledem k okolí na descendentu závisí na zkušenostech imma coeli. Protože ale život začínáme tak říkajíc od nuly, nemůžeme mít v okamžiku narození žádnou vědomou zkušenost na úrovni media coeli. Proto vidíme prvky, **odpovědné** za naše narození, v meridiánu, resp. v desátém a čtvrtém domě coby prvky spojené s otcem a matkou.

Naše narození je výsledkem rozhodnutí našich rodičů. Možná si řekli: budeme mít dítě, a ejhle, už jsme tady. Oni jsou ti „odpovědní“. Tedy nikoliv pouze oni, ale vše, co se jich týká - nejen fyzický akt, díky němuž přicházíme na svět, ale i atmosféra, kterou rodiče vytváří, všechny ideály a hodnoty, které přijali, sociální úroveň rodiny, do níž jsme se narodili - všechny tyto prvky, které existovaly již před naším narozením, nás ovlivňují a vytvářejí rámec, v němž máme rozvíjet náš vlastní potenciálně jedinečný význam.

Desátý dům se k prvkům prostředí, které nás ovlivňují, vztahuje bezprostředně. Nejedná se tu nijak o prostředí třetího domu, v němž se pomocí prostředků druhého domu pokoušíme o vyjádření toho, čím bychom měli být podle představ domu prvního. Je to kontext, v němž musíme žít i přes to, že hodnoty, které na nás mají vliv, odmítáme, a to především v průběhu našich prvních osmadvaceti let života.

Znovu opakuji, že zpočátku jsme nuceni rodičovské vlivy přijímat pasivně. Avšak postupně s přibývajícími léty a se vstupem do „zralého“ věku v jedenadvaceti letech (progresivní ascendent leží na mediu coeli) jsme nuceni se rozhodnout pro vlastní životní směr.

Na základě našich více či méně svobodných rozhodnutí můžeme ve svých osmadvaceti letech prožít zážitek „druhého zrození“ jakožto individualizovaný, vědomý a odpovědný jedinec. Toto znovuzrození je postupný proces, který závisí na tom, jakou cestu jsme si mezi dvaceti a jedenadvaceti lety zvolili. Na tomto základě, a také podle astrologických podmínek vymezených desátým domem, můžeme prožít zkušenost „individuálního zrození“ mezi osmadvacátým rokem a okamžikem, kdy se Saturn vrací do své nativní pozice - okolo třiceti let.

Domy desátý a čtvrtý symbolizují souhrn vlivů, které podminily situaci, do níž jsme se narodili. Tvoří jednak rámec fyzického narození, závislý na sociální pozici a osobním vlivu rodičů, ale představují také základ pro znovuzrození individuálního jedince podle toho, jaký způsob jednání se společností a ostatními jedinci si jakožto mladý člověk vybral (či pasivně přijal).

Medium coeli je vždy představitelem „dovršení“, ať už ve významu etymologického „dosažení vrcholu, postavení se do čela“, nebo jako symbol vytvoření semene. Vztahuje se k našemu hlavnímu odkazu, který zanecháme budoucnosti – k budoucnosti světa i k budoucnosti naší vlastní. Má vztah také k myšlenkám, které vysíláme do tohoto světa, k příkladům, které dáváme, k obrazům, které zanecháváme v myšlení lidstva. Když se tedy ascendent v jedenadvaceti, devětačtyřiceti a a sedmasedmdesáti letech vrací do media coeli, objevuje se možnost změn vědomí, které podmiňují následná „zrození“ v osmadvaceti, šestapadesáti a čtyřiaosmdesáti letech. Jestliže desátý dům symbolizuje v cyklu vývoje osobnosti „dovršení“ a vytvoření

semene, představuje čtvrtý dům „kořeny” jeho bytí a vše, co v jeho světě představuje oblast nejvyšší stability. Čtvrtý dům je místem, kam se můžeme stáhnout, abychom našli sílu, víru a vnitřní bezpečí. Proto se tento dům obecně vztahuje k matce či komukoliv jinému, kdo může v roli matky vystupovat a přinášet útěchu a „klid duše”.

Pro Rudhyara je čtvrtý dům cestou ke středu naší bytosti a našeho světa zároveň. Hlubina nebes může rovněž symbolizovat, co bude naším „středem” **v případě**, že se staneme hotovou a celistvou osobností. Avšak jestliže žijeme na povrchu našeho bytí a nejsme si vědomi ničeho jiného než každodenní a běžné účasti na aktivitách fyzického a sociálního prostředí, nemůžeme hovořit o skutečném „středu”. V takovém případě hlubina nebes (immum coeli) představuje doslovné kořeny. Jsme totiž podobni spíše stromu než kulatému zemskému glóbu či planetě. Jsme součástí lokální situace, místo abychom byli bytostí relativně osvobozenou od područí místních společenských zvyků.

Tento rozdíl je důležitý, protože nám dovoluje rozlišit dva typy bytostí: bytost částečnou a celistvou. Celistvá bytost tvoří rovněž přirozenou součást většího celku, je si však také velice dobře vědoma svého vlastního středu, sebeurčující individuality. Naopak částečná bytost se cítí být jistá a důležitá jedinečně, pokud je chráněna hranicemi psychické a fyzické skupiny a přizpůsobuje se kolektivním vzorům myšlení, cítění a konání. „Její svět” (descendent) je pro ni ve skutečnosti důležitější než její jáství, ačkoliv si to zejména intelektuální typy nechtějí připustit.

Z nativity nemůžeme vyčíst, zdali je jedinec „částečnou” nebo „celistvou” bytostí. Nejčastěji v každém člověku probíhá během celého života nelítostný boj mezi oběma typy. Jeden typ odpovídá vnitřnímu rytmu jáství, který se ozývá v každé buňce a psychické funkci celistvé osobnosti, zatímco druhý se ve strachu z osamocení a odpovědnosti tvrdošíjně chytá každé hmatatelné náhražky, ať již jde o osobu či společenství. O tom informují planety situované v rohových domech a aspekty těchto planet, i když psychologické informace tohoto druhu bývají těžko interpretovatelné.

Prvních dvacet osm let odpovídá počátečnímu kontaktu s vnějším světem, s nímž je třeba vstoupit do určitého vztahu. Tento vztah mezi tím, čím věříme, že jsme, a tím, co potkáváme mimo nás, tvoří základ rozvoje vědomí a eventuální schopnosti zaujmout stanovisko a projevit je ve věku osmadvaceti let coby jedinečnost, uplatňovanou ve světě stále hodnotněji od devěťadvaceti let. Cyklus ascendentu tudíž trvá 28 let.

V tomto i v jiných případech je cyklus tvořivého života lidské bytosti stejně dlouhý jako cyklus Urana, to jest osmdesát čtyři roky (3×28). Od narození po jedenadvacátý rok byly nám i našemu prostředí nabídnuty všemožné prostředky, které nám případně dovolily stát se ve dvaceti osmi letech skutečnými individualitami. Mohli bychom říci, že tato možnost přijetí individuální pozice značně záleží na postoji, který zaujmeme v jedenadvaceti letech, kdy se ascendent blíží k mediu coeli. Mezi jedenadvacátým a osmadvacátým rokem se podmínky zpřesňují a ukazují, jsme-li schopni stát se individualitou, nebo zůstaneme-li obyčejným vzorkem naší společnosti.

Rozdíl mezi vzorkem společnosti a individualitou je možné vidět ve čtvrtém domě, kde se prostřednictvím hlubiny nebes dotykáme středu Země. Jestliže nejsme „vystředěni“, nemůžeme být individualitou. Pokud chceme tento střed pocítit, musíme si uvědomit, že je společný všem lidským bytostem.

Rudhyar jej nazývá **společným lidstvím**. Je zdrojem naší schopnosti být člověkem. Tato kvalita, zvláštní aspekt obecně lidského, pro níž v desátém domě hledáme uplatnění, má základ ve čtvrtém domě. Jestliže jsme však jen částečnou bytostí, obyčejným vzorkem, vidíme ve čtvrtém domě pouze kořeny vlastní. Svě základy nacházíme v okolním prostředí, jako strom, který zapustí své kořeny a nemůže se pohnout jinam. Potom můžeme říci, že jsme ovlivňováni prvky prostředí, kultury a rodiny, ve kterých žijeme. Avšak dotkneme-li se středu Země, můžeme se šířit do všech stran, aniž bychom byli omezováni jedním místem.

Obě možnosti jsou tedy stále aktuální. Během prvního dvacetiosmiletého cyklu je pojem zakořenění na určitém místě samozřejmě silnější než pojem středu. Jestliže si však uvědomíme, že dosažení středu je třeba kořeny zapustit hlouběji, můžeme prvních dvacet osm let prožít jiným způsobem, než když o této možnosti nic nevíme. Vše závisí na výchově a hodnotách, které jsou nám vštěpovány jako nutné pro náš rozvoj. Naneštěstí se o tomto středu v naší společnosti nehovoří, a tak o jiné cestě nevíme a máme tendenci zůstat pouze částečnými muži a ženami.

Ve čtvrtém domě nacházíme jedním či druhým způsobem prvky života, v něž máme důvěru. Ty buď existují v nás nebo okolo nás, ale poskytují nám vždy tolik důležitý pocit bezpečí. Ten nám dává na prvním místě přirozeně matka. Zde částečně vidíme, proč potkáváme matku v domě čtvrtém a otce v domě desátém, protože otec vytváří sociální kontext, do něhož se rodíme, a dává nám jméno.

Desátý dům se též vztahuje k jazyku, který máme používat a o němž máme zato, že je jediným prostředkem pro chápání reality a pro komunikaci s ostatními. Ale jazyky omezují. To si uvědomíme, protože máme sklon odmítat existenci toho, co není zaznamenáno v našem jazyce, a když máme obtíže dohovorit se s osobami mluvícími jiným jazykem. I když se usilovně věnujeme studiu cizích řečí, nejsme schopni poznat řadu věcí, které nám tak po celý život zůstanou skryty.

PROGRESE ASCENDENTU

Původní metoda

Dříve byl progresivní ascendent chápán podle systému domů, který jsme si představovali jako cyklus v čase, daný každodenní rotací Země kolem vlastní osy. Postavení ascendentu pro daný okamžik jsme doporučovali vypočítávat podle počtu stupňů, které oddělují jednotlivé rohové domy nativity.

Bez ohledu na tento výpočet přechází progresivní ascendent každých sedm let z jednoho rohového domu do druhého. Chceme-li tedy vypočítat roční pohyb progresivního ascendentu, musíme počet stupňů mezi ascendentem a *immem coeli* vydělit sedmi. Tak získáme počet stupňů, jimiž progresivní ascendent projde během jednoho roku. K tomu, abychom získali pohyb během jednoho měsíce, je třeba takto získaný výsledek dělit dvanácti. Tímto způsobem můžeme vypočítat okamžik, kdy se progresivní ascendent dotkne planety, lunárního uzlu, bodu štěstí či dalších prvků, které se nacházejí v kvadrantu odpovídajícímu příslušné věkové fázi.

Někteří astrologové-puritáni tvrdí, že jelikož se jedná o průchod os přes domy, neměly by být tyto výpočty prováděny v délce, tj. na zvěrokruhu, ale pro výpočet kontaktu s planetami horoskopu by se měl používat tzv. přímý vzestup – prvek používaný v primárních direkcích, které jsou založeny na progresi rohových domů, ascendentu a media coeli. To samozřejmě vyžaduje poněkud přesnější výpočty; protože však nepátráme po událostech, ale hledáme prvky, na něž je třeba soustředit pozornost; přesnost výpočtu kontaktu na minutu není nutná. Podstatná je vždy fáze procesu. Progresivní ascendent, který kontaktuje planetu, způsobuje **přechod** jedné funkce v druhou. Pro vymezení určitého období tedy postačí, řekneme-li, že proběhlo na jaře, a nemusíme uvádět přesný okamžik kontaktu, například v dubnu toho a toho roku.

Současná metoda

Rudhyar později zavedl jiný způsob chápání domů. V jeho pojetí domy představují dělený **prostor**, uprostřed něhož se novorozenec na daném místě nachází. Každý dům tedy nepředstavuje pouze časovou výseč, část osového pohybu země, ale také 30° prostoru. Vycházíme-li z tohoto pohledu, je třeba výpočet provést jinak.

Cesta z ascendentu do imma coeli trvá vždy sedm let. Každý ze tří domů, které leží mezi těmito body, bude představovat třetinu sedmi let. K překonání 30° prostoru (jednoho domu) je tedy zapotřebí dvacet osm měsíců. Pokud jeden dům představuje dvacet osm měsíců, je třeba navrátit se opět ke stupňům zvěrokruhu, na kterých se nacházejí dva po sobě jdoucí hroty. Vezmeme stupeň na ascendentu a stupeň na hrotu druhého domu, tj. 30° prostoru, kterými ascendent projde za dvacet osm měsíců. Chceme-li získat rychlost, kterou projde progresivní ascendent během jednoho měsíce prvním domem, musíme počet stupňů zvěrokruhu, které oddělují hrot ascendentu a hrot druhého domu, dělit dvaceti osmi.

Jestliže máme ascendent na 28° Střelce a hrot druhého domu na 10° Vodnáře, odpovídá dvaceti osmi měsícům v prvním domě čtyřicet dva stupňů. Abychom vypočítali rychlost, jakou ascendent projde za jeden měsíc prvním domem, musíme 42° dělit dvaceti osmi. Postup zopakujeme u druhého domu. Zjistíme stupeň hrotu třetího domu a vypočteme rozdíl ve stupních zvěrokruhu, které pak vydělíme osmadvaceti. Dostaneme tak rychlost, jakou projde progresivní ascendent za jeden měsíc druhým domem.

Rychlost pohybu se mění podle počtu stupňů zvěrokruhu, které obsahuje jeden dům, zaujímající neměnných 30° prostoru, podobně jako jedno znamení zaujímá 30° prostoru měřených na zvěrokruhu. Kruh domů a kruh zvěrokruhu jsou kružnice o 360° a dvanácti rovných výsečích, v nichž každý dům a znamení zaujímá 30° stupňů prostoru, měřených však na dvou různých kružnicích. To někteří astrologové nechápou, a proto provádějí měření pouze na zvěrokruhu.

Ať je metoda výpočtu pohybu progresivního ascendentu a descendentu jakákoliv, vždy je třeba si představit, co se během tohoto pohybu děje. V okamžiku, kdy ascendent, symbol rozvoje sebeuvědomění a podnětu k individualizaci, přechází v nativitu přes určité domy, protilehlými domy prochází descendent, který symbolizuje cestu k uvědomění skrze své okolí a podněcuje ke sjednocení a touze podílet se na životě skupiny.

Podle toho, jak se progresivní ascendent a descendent dotýkají planet nativity, můžeme usoudit, zda by se dotýčný během daného životního období, které bereme v úvahu, měl **podle svého věku** zaměřit buď na vůli individualizovat se a oddělit se od ostatních (ascendent), nebo na přání spojit se s ostatními a více a lépe se podílet na životě společnosti (descendent).

Jestliže je v nativitě mnoho opozic (například v případě houpačky), bude ascendent i descendent akcentován ve stejnou dobu. Častěji však jeden z těchto pólů prochází kvadrantem vyplněným planetami, zatímco druhý pól se nedotýká žádné. Je třeba zaměřit pozornost na ty prvky nativity, které jsou tak či onak zvýrazněny. V takovém případě se objevuje více možností významného nebo přerozujícího zážitku, který způsobí proměnu buď v rozvoji vědomí sebe sama, nebo v uvědomění si druhých.

Jestliže máme v jednom z kvadrantů nativity mnoho planet, může to znamenat, že bychom se měli vědomě soustředit na odpovídající psychologickou funkci; **neznačená to**, že tuto funkci již máme dobře rozvinutou, ale pouze to, že budeme mít mnoho práce při jejím osvojování. A tak jestliže máte více planet v prvních třech domech, může to znamenat, že byste měli usilovat o rozvoj intuice. Planety vaše úsilí podmíní, zabarví či ukáží, v které oblasti bude intuice nejužitečnější. Jestliže progresivní ascendent či descendent vstupuje do těchto domů a přechází přes planety, budete mít příležitost, **budete-li** pozorní, **uvědomit si** mnoho svých skrytých vlastností, které vám umožní intuici rozvíjet.

Intuice

Intuice z pohledu psychologické terminologie představuje ten prvek naší osoby, který nám umožňuje poznat sebe sama, aniž bychom k tomu potřebovali pomoc jiné osoby. Je to jediná funkce, kterou lze tímto způsobem používat. Nezávisí na kultuře, ani na výchově. Může jí být obdařen kdokoli s libovolným intelektuálním zázemím, není výrazem našeho prostředí. Mohli bychom říci, že rozvíjet takto pojatou intuici znamená otevřít se oblastem, které ještě máme poznat. Záměrně dávám přednost slovnímu spojení „ještě máme poznat“ než „otevřít se neznámým oblastem“, protože existují oblasti, které jsou pro nás důležité, ale ještě je neznáme.

Život přináší příležitosti k tomu, abychom se otevřeli a připravili se na přijetí určitých vlivů v okamžiku, kdy se rozhodneme je do sebe vpustit, protože se jich již neobáváme. Podle Junga tato funkce určuje typ temperamentu, který je stále obrácený do budoucnosti, na něco nového, co má vykonat. Minulost ho nezajímá. Je to typ temperamentu, který již ze své intuice ani nečerpá, protože je neustále zaměřený kupředu. Plodů jeho intuice využívají jiní, kteří se s nimi ještě neztotožnili. Takový člověk nemusí to být nezbytně typ génia. Obecně řečeno má génius s Bytostným já silnější kontakt než osoba, která ještě nezačala rozvíjet své tvůrčí schopnosti. A právě to génia odlišuje od běžné lidské bytosti.

Existují též nevědomé formy „génia“, které mohou být pouhým výrazem dědičnosti. Takový jedinec nevyvinul žádné vědomé úsilí pro rozvoj svých schopností, ale narodil se s darem, s talentem. To není otázkou vyššího vědomí. Tento člověk bude nucen vědomě používat svůj talent proto, aby se nedostal do jeho područí, a použije jej pro něco, co považuje za důležité. Je mnoho lidí, kteří se nevyvíjejí, protože jsou zajatci svých darů, které ovládají celou jejich existenci. Z Jungova pohledu není „intuice“ vyšší než jiné funkce. Naproti tomu z hlediska okultismu je chápána jako schopnost, kterou rozvíjíme až po zvládnutí etapy vývoje rozumu, funkce myšlení. V tomto smyslu nemůžeme pracovat s intuicí, dokud jsme ještě neprošli mentální úrovní. Jinak jde jen o mediumitu, psychickou hypersenzibilitu, což není intuice, je s nimi však často zaměňována. Také to, co

nazýváme ženskou intuici, není intuice v našem slova smyslu. Je jí vysoká míra citlivosti vůči tomu, co je jedincem vnímáno jako dobré či špatné samo o sobě. Tato schopnost se podobá spíše citlivým tykadlům hmyzu, jimiž se na dálku dotýkají nebezpečných předmětů.

Skutečná intuice v okultním slova smyslu není překážkou, nezná žádné překážky, neexistuje nic, co by jí bránilo v kontaktu s bytostí a tím, co již tato bytost není. Je v plném kontaktu se světem, který spolu s ostatními lidmi vytváříme, s přírodou živou i neživou. Protože jsme již prošli stadiem rozlišování, neposuzujeme nic z osobního hlediska a sami sebe nepovažujeme za odlišné. Jsme transpersonální a Duše hovoří skrze „nás”.

Instinkt

Pokud člověk žije stále ještě jen na biologické nebo sociálně-kulturní úrovni, nelze u něj hovořit o intuici. V prvních třech domech vidíme ego ovlivňované instinkty těla a hmotou, která převládá v naší současné společnosti. Všechny akce a reakce jsou pojímány jako zdroj zážitků, které mají prostřednictvím těla zajistit radost, uspokojení a pocit moci. Nicméně vše, co přichází, pomáhá přeměnit nejasnou představu o vlastním já v reálnou skutečnost. Je třeba si postupně uvědomit všechny úrovně vlastní bytosti - fyzickou, psychickou i duchovní. Skutečnost, že svou existenci začínáme na biologické a sociálně kulturní úrovni, neznamená, že na ní musíme zůstat. Je sice pravda, že to, co nacházíme ve druhém domě, může naše vědomí na této úrovni pozdržet, ale právě tento zážitek omezení může jedince nutit k tomu, aby se pokoušel osvobodit a individualizoval se, nebo aby při mapování hranice toho, co mu druhý dům nabízí, posílil své ego. Vše závisí na tom, zda ve vztahu k minulosti zůstane tato osoba pasivní, nebo v ní najde vůli upevnit vlastní ego.

Je tedy jasné, že to, co nazýváme intuici (psychologická funkce), se u „prostších” lidí, kteří se spoléhají na své pocity, zpočátku projevuje ve formě instinktu. Je to jeden ze způsobů, jak zhodnotit správnost svého konání, protože intuice je založená na vrozené kolektivní a rodové moudrosti. Velkým problémem naší individualizace a rozvíjení vědomého rozumového ega je, že jsme potlačili instinktivní způsob jednání. Chceme jednat vědomě, čímž často překrucujeme „správné“ chování, které by mělo být založeno na instinktu. Dáváme přednost intelektuálním, vědecky podloženým hodnotám, které považujeme za dokonalejší.

Podívejme se například na mateřský instinkt. Dnes ho chceme nahradit intelektuálními znalostmi založenými na psychologii, která by vysvětlila povahu dítěte a vztah matky k dítěti. Mateřský instinkt tak pokřivujeme, neposloucháme ho, a protože jej nenecháme promluvit, dopouštíme se velmi často hrubých chyb vůči skutečným potřebám dítěte. Již z tohoto příkladu vidíme, jak podléháme idejím společnosti, která devalvovala vše lidské, instinktivní. Domníváme se, že vydáme-li se instinktům a přikloníme-li se spíše na stranu změny než přebývání v jistotě, vystavíme se možnosti, že se z nás stanou divoká a nebezpečná zvířata. Ale instinkt není ve své podstatě ani dobrý, ani špatný. Dobré nebo špatné může být pouze jeho používání, tak jako ve všem.

Dostanou-li se tyto záležitosti přes instinktivní úroveň a získají-li tak druhou přirozenost, znamená to, že jsme je přijali a nemusíme již o nich přemýšlet, protože vycházejí z podstaty. Máte-li potřebu takto

odpovídat životu, činíte tak spontánně, bez přemýšlení a jednáte správně. Co je instinktivní, je obvykle výsledkem úsilí mnoha generací na úrovni zcela lidské, které se stalo automatickým a přirozeným. Například náš tělesný metabolismus nebyl vždy automatický jako dnes. Dnes už nepotřebujeme myslet na zažívání, ale kdysi, v průběhu evoluce, byly doby, kdy to znamenalo skutečný problém. Tehdy se objevila hathajóga, která umožnila sjednotit všechny fyzické prvky organismu, aby působily pro potřeby celku. Dnes už je celý proces instinktivní. Kromě podobných tělesných projevů jsou tu ještě jiné, na úrovni psychické, které v hloubi duše cítíme jako správné, aniž víme proč. Nejsou výsledkem vědomé zkušenosti, jsou v nás, jsou instinktivní.

Instinkt zaručující přežití druhu je základem našeho chování vůči dětem: „Nikdo se nesmí přiblížit k dítěti se zlým úmyslem, je zakázáno dětem ubližovat“ a tak podobně jsou toho důkazem. Člověk je uzpůsoben tak, aby dítě chránil, protože potomek je zárukou pokračování lidského rodu. Stejně tak je mateřská láska vrozeným instinktem, který lidstvu umožňuje přežít. Nemá nic společného s láskou na vědomé, náboženské nebo okultní úrovni.

Mateřská láska vyplývá z podmínky, podmiňující existenci lidského rodu. Ale stejný postoj, jaký má matka k dítěti, bychom mohli zaujímat také vůči jiným lidem a v řadě případů by to představovalo vyšší a konstruktivnější postoj, než jakým se naše vědomí mnohdy projevuje. Kdybychom si vážili života a rozvoje každé lidské bytosti stejně jako svých dětí a členů rodiny, mohly by být vztahy mezi muži a ženami různých ras a kultur podstatně jiné. Ale rozvoj vědomí neobyčejně pokřivil naše základní instinkty, vlastní společnému lidství. Možná by bylo zpočátku pro lidi s rozvinutějším vědomím užitečné tuto součást své osobnosti neposlouchat a nechat prostřednictvím svých instinktů promluvit společné lidství.

Instinkt je obecně řečeno forma podnětu, který je možné pojmenovat a který působí v určité vymezené oblasti. Vše závisí na úrovni, na které se projevuje: v oblasti tělesných podnětů, duchovních požiteků, citů, atd. Může být také duchovním impulsem tam, kde to, co nazýváme „duší“, hledá, jak nám připomenout svou přítomnost a dát nám najevo, že by se ráda projevila. Existují podněty v nás, které nás nutí reagovat jinak, aniž víme proč. To nás ruší. Protože ruší naše vědomé já, přikládáme jim negativní či pejorativní význam. Často se stává, že na úrovni, kterou považujeme za čistě osobní, naše bytostné já vyzývá ego, aby se pokusilo něco změnit. Problémy, které máme, nejsou vždy **uvnitř** nás, ale mohou naznačovat, že se k nám cosi snaží promluvit. Je to něco mimo nás, co se nás dotýká. My tento proces personalizujeme a zároveň jsme přesvědčeni, že jde o problém velmi osobní.

Ve švýcarské televizi běží každý den program, kam děti mohou posílat dopisy, obrázky a podobně. Velmi mne zarazilo, že děti, kterým je mezi čtyřmi až sedmi lety, začínají vždy své dopisy slovy: „Mám velký problém“. Už v tomto věku mají problémy, což je typickým znakem naší doby. Pokud máme problémy, způsobuje to naše ubohé malé ego.

Rozvoj vědomí

Progresivní ascendent a progresivní Luna jsou jediné prvky měření rozvoje bytosti, které během jednoho života dvakrát či třikrát projdou celou nativitou. Zdůrazněním různých domů a znamení nám umožní prožít zkušenost úplného cyklu. Chceme-li žít „duchovně“, jsou nejlepším prostředkem, jak zjistit, na co se máme

soustředit a které prvky v kterém životním okamžiku rozvíjet. Je to výzva určité kvality bytosti, která se nevztahuje k událostem: na sociálně kulturní úrovni můžeme nadále jednat dosavadním způsobem, ale z hlediska našich projevovaných charakterových vlastností se v tomto kontextu budeme chovat odlišně. Jelikož má každý dům jiný význam, bude zřejmé, na kterou oblast zkušeností se máme zaměřit, protože není lhostejné, kdy a kam napřeme své síly.

V *Astrologickém triptychu* (*An Astrological Triptych*, Los Angeles 1956, Santa Fe 1978) Rudhyar vymezil základní pojmy znamení a domů v jejich hlubším významu, které jsou důležité pro plnější prožití každého prvku nativity. Například v místě, kde se v nativitě nachází znamení Berana, se objevuje problém adaptace, přizpůsobivosti a odvahy. Není nutno mít v tomto znamení planetu; je-li Beran na hrotu domu, je třeba uplatnit kvality tohoto znamení v dané oblasti zkušeností a v hlubším slova smyslu rozvíjet právě kvalitu schopnosti adaptace a přizpůsobivosti. Protože je prvním znamením zvěrokruhu, hledáme skrze něj nejrůznějšími způsoby, jak být tak trochu průkopníkem a překročit hranice myšlení a citů své kultury.

Mohli bychom říci, že podaří-li se nám zrealizovat přechod od starého k novému tam, kde se v nativitě nachází znamení Ryb, pak v domě, který leží na znamení Berana, můžeme zhodnotit výsledky tohoto vítězství. Jak Rudhyar v *Triptychu* vysvětluje, blíží-li se progresivní ascendent ke hrotu domu, nadchází okamžik, kdy máme zaměřit pozornost na zkoušku, kterou nám tento dům chystá, a rozvíjet přitom kvality znamení, odpovídajícího tomuto domu.

U Berana je to například také potřeba rozvíjení kvality odvahy. Jestliže se chceme stát skutečnou individualitou a vystoupit z úrovně, na které všichni žijí stejným způsobem, je třeba být odvážný. Odvaha není nevědomé chování, kdy jednáme bez rozvahy a přemýšlíme teprve tehdy, když si rozbijeme nos. Je to vědomý postoj, na rozdíl například od takzvané vojenské chabrosti.

Jestliže se Beran setká s překážkami, rychle se stáhne. Protože je dosud nedospělý, ihned se vrátí na své místo a zaujme znovu pozici, kterou chce překonat. Ještě nemá kvality nutné k tomu, aby se stal skutečnou individualitou, i když jí chce být. Cítí se poháněn touhou stát se individualitou a klade důraz na vše, co se mu k tomu účelu zdá vhodné, vždy je ale třeba, aby opět nabyl odvalu začínat znovu, opakovat. Proto říkáme, že toto znamení dobře začíná, ale špatně uzavírá, neboť neumí jednat vytrvale a nepřetržitě. Potřebuje si neustále opakovat pokyny a dávat podněty. Beran je počáteční impuls, nesymbolizuje však ještě dosažení cíle.

Beran vždy obdivuje jako vzor toho, kdo uspěl v oblasti, která ho zajímá: chtěl by být jako on. Beran není generál. Je to kapitán, který chce mít vždy nad sebou jako příklad někoho dospělejšího, ale chce mít také dostatek svobody, aby mohl být v mezích vytyčených generálem iniciativní a dosáhnout tak uznání vlastní osobnosti. Má-li nějaký nápad, jde za ním překotně, nedbá překážek, věří, a protože má odvalu, protože chce jít až tam, kam se ani andělé neodváží. Občas ale může zničit právě to, co chce získat, protože jde kupředu v nesprávnou chvíli a na nesprávném místě, místo aby své úmysly raději skryl. Často se o něm říká, že vede dvojí život. Pod naprosto šedivým povrchem, jímž se nijak neodlišuje od druhých, žije skrytý život Berana–průkopníka.

V Sabiánských symbolech je vyobrazení prvního stupně Berana velmi jasné. Je jím Žena vynořující se z moře a tuleň, který ji objímá. Moře vždy představuje společenství, kolektiv, z něhož se rodíme. Tuleň je savec, který se neodvážil vystoupit na souš a zůstává spojen s mořem.

Objímá ženu, která se chce odloučit od společenství. Stále v nás existuje síla, která se nás pokouší zadržet v matici, ze které vystupujeme. Když se lidská bytost rodí fyzicky, vychází ze své matky; stejně tak i my, abychom dospěli, musíme vyjít z psychické matrice určené kulturou, zpočátku nutné k tomu, aby dala formu všemu, co můžeme cítit a myslet. Nesmí nás však uvěznit. Náš vnitřní Beran nás nutí uvědomit si, jakým způsobem se můžeme od kolektivu odlišit.

Analyzujeme-li progrese, tranzity a vztahy ascendentu k planetám horoskopu, jsou jasné a čisté. Někdy ale dochází k astrologicky významným a důležitým aspektům, a přesto se nic neděje. Intelektuál by samozřejmě mohl namítnout, že chyba je v systému. Ve skutečnosti jde o hlubší problém. Nejsme si vždy vědomi toho, co je pro nás důležité a často si ani neuvědomujeme, že jde o počátek určitého procesu. Smysl procesu je odhalen o několik fází později. Počáteční bod nevidíme, protože nás v onom okamžiku nezaujme. Narození je vždy příslibem pozdější lidské bytosti, a přece v novorozenci nevidíme dospělého. Musíme udělat mnoho, abychom uskutečnili potenciality svého narození. Mylně se domníváme, že astrologický kontakt musí nutně odpovídat něčemu, co lze zachytit na objektivní úrovni událostí. Nasloucháme jen tomu, co je konkrétní a povrchní, a proto máme tendenci říkat, že se nic nestalo.

Považujeme-li ascendent za symbol výrazu našeho jáství, je třeba vědět, v čem toto jáství spočívá. Vztahuje se skutečně k živé lidské bytosti, nebo k tomu, co ji překračuje, co zůstává nedotknutelné a může existovat po staletí? Ačkoliv již Rudhyar není mezi námi, to, co představuje a celý život představoval, existuje nadále, protože o něm stále hovoříme a budeme hovořit možná i po staletích jako o jiných velikánech. Podstata je přítomna, není otázkou fyzického těla, ani fyzického života v čase. Jedná se o kvalitu bytí, která se projevuje určitým způsobem, i když její nositel již není mezi námi.

Nejdůležitější prvky leží mimo přesná data, hodiny a naše pozemské interpretace. Mnoho z nich zůstává skryto pouze proto, že jsme jich nebyli účastni: promeškali jsme příležitost. Aby se něco mohlo stát, musíme být přítomni vědomím. Protože jsme nedostatečně pozorní, uvědomujeme si jen zlomek svých vrozených možností. Domníváme se, že je to chyba života nebo čehosi jiného, ale odpovědní jsme my sami, protože se nesnažíme udělat se svým životem něco víc, nesnažíme se rozvíjet další faktory, hledat, zda máme takovou či jinou schopnost. Proto v našem životě přicházejí těžké chvíle, které odhalují, čeho jsme skutečně schopni. Jde-li o otázku života nebo smrti, objevují v sobě lidé často schopnosti, o nichž ani nevěděli, že je mají, dokud se neocitli v ohrožení. V duchovním životě nikdy nejednáme s takovou intenzitou, jakou v sobě nalezneme, když například musíme někoho zachránit z laviny.

Jedna anekdota vypráví o zenovém mistru a mladém učeníkovi. Mladík se ptá mistra, jak by mohl spatřit boha. Mistr mu ponoří hlavu pod vodu a mladík se začne topit. Když přijde k sobě, ptá se ho mistr, co si v posledních minutách přál nejvíce. Žák na to, že toužil po vzduchu. Mistr mu na to odvětil, že chce-li tedy spatřit boha, musí po něm toužit stejně, jako předtím toužil po vzduchu. Je to sice anekdota, ale je v ní mnoho pravdy. Často nevynakládáme dostatek úsilí, abychom toho, co je opravdu důležité, dosáhli.

Hovoříme-li o pozornosti (*attention*) a síle (*intensity*), je tu vždy přítomna otázka napětí (*tension*). Z toho slova míváme obavy. V naší společnosti mu přikládáme pejorativní význam. „Špatné” aspekty vytvářejí napětí, krizi. Ale bez dostatečného napětí zůstáváme na místě a hroutíme se, bez páteře, bez pevnosti charakteru.

Stejně jako ve všem i zde je třeba vědět, zda žijeme v napětí nedostatečném nebo příliš velkém, ale měli bychom jej mít spíše dostatek. Možná právě v kontaktu s kvadraturami se dostáváme do situací, ve kterých budeme vystaveni napětí vhodnému k tomu, abychom něco pochopili či něčeho dosáhli.

Progresivní ascendent a jungiánské funkce

Opět je třeba zdůraznit, že touto technikou nehledáme souvislosti s vnějšími událostmi. Horizontální osa a její dva póly (ascendent a descendent) se vztahují k rozvoji **vědomí**. Kontakt progresivního ascendentu a descendentu s prvky nativity může tedy odpovídat především psychologickým změnám a vnitřnímu subjektivnímu či objektivnímu postoji vůči životu. Může se stát, že tyto vnitřní změny probíhají v téže době jako vnější události, ale měli bychom sledovat spíše **zaměření** na subjektivní změny, než hledat přesné časové údaje, které jim odpovídají.

Když ascendent prochází rohovými domy nativity, inicializuje vždy sedmiletá období odpovídající psychické funkce. V době mezi narozením a sedmým rokem, od osmadvaceti do pětatřiceti let a mezi šestapadesáti až třiašedesáti lety, kdy progresivní ascendent prochází prvním kvadrantem (prvním, druhým a třetím domem), se rozvíjí intuice, to jest schopnost, která pomáhá poznat vnitřní jevy a zkušenosti bez pomoci vnějšího světa a umožňuje rozvíjet jáství, vědomí sebe sama.

Mezi čtrnácti až jednadvaceti lety, dvaatřiceti až devětačtyřiceti a sedmdesáti až sedmasedmdesáti lety progresivní ascendent prochází třetím kvadrantem nativity (sedmým, osmým, devátým domem). V tomto kvadrantu rozvíjíme prostřednictvím kontaktů s vnějším světem a mezilidských vztahů schopnost procitování a vnímání.

Jung považuje obě tyto funkce za „iracionální“, protože intuice a procitování nejsou funkce rozumové, nemůžeme je vysvětlit rozumem. Vnímání sebe sama, ostatních lidí i okolního světa je přímým projevem života, prostě a jednoduše existuje, je.

Mezi sedmým až čtrnáctým rokem, pětatřicátým až dvaatřicátým a třiašedesátým až sedmdesátým rokem ascendent prochází druhým kvadrantem (čtvrtým, pátým a šestým domem), který se vztahuje k citění.

Na základě intuitivního sebeuvědomění z prvního kvadrantu můžeme prostřednictvím citů, jimiž hodnotíme vše, co jsme zažili, subjektivně posoudit **změny**, které prožíváme v naší psyché. Tímto hodnocením pocity zažité chvíle buď přijímají nebo odmítají. City jsou konkrétním projevem intuitivního a abstraktního vnímání sebe sama.

Od jednadvaceti do osmadvaceti let, od devětačtyřiceti do šestapadesáti a od sedmasedmdesáti do čtyřiaosmdesáti let ascendent prochází čtvrtým kvadrantem (desátým, jedenáctým a dvanáctým domem). Tento kvadrant je spojen s myšlením, rozumovou schopností, která je výsledkem objektivních soudů založených na vnímání ve třetím kvadrantu. Typ, úroveň, cíl a význam našich vztahů s vnějším světem na základě procitování se projevuje konkrétně v našem myšlení a způsobu, jímž se účastníme univerzálního díla.

Pokaždé, když progresivní ascendent vstupuje do kvadrantu, máme za úkol naučit se lépe používat odpovídající funkci - i když kvadrant neobsahuje žádnou planetu.

Podle jungiánské psychologie převládá u každého člověka sklon k introverzi nebo extroverzi do té míry, do jaké používá tu či onu ze čtyř základních funkcí, které jsou vlastní všem lidským bytostem. Jestliže klade větší důraz na určitý postoj nebo funkci ve vědomém náhledu na život, pak postoj a funkce protilehlé polarity zůstávají nerozvinuté, protože nejsou využívány. Introvertní jedinec má tak **nevědomý** extrovertní postoj a naopak. Typ myšlenkový nerozvíjí vědomě svou citovou stránku, intuitivní typ nerozvíjí objektivní vnímání, protože se zajímá pouze o téma. Bude sice vnímat předměty, ale jeho představy o nich budou velmi subjektivní.

Podle Junga je pro rozvoj povahy důležité, abychom dokázali vyjádřit svou „nižší“, nerozvinutou funkci. Harmonické střídání mezi dominantním vědomím a nižšími nevědomými funkcemi by mělo život určitým způsobem rytmizovat. Náš osobní rytmus nám ukazují progrese ascendentu v kvadrantech a radí nám, jak a kdy rozvíjet čtyři základní schopnosti lidské povahy a rovněž schopnost žít introvertně i extrovertně.

(konec první části)

Prstencové zatmění slunce 10. 6. 2002.

FIFI KOMENTUJE ! (a nebojte se, však ho nějaká rada časem jistě napadne).

Milí čtenáři. Máme srpen a jsme v galaktickém centru až po krk. Fifi samosebou taky. Tu a tam někdo přijde a ptá se na radu, a tváří se vytřeštěně (a ví to). Popřípadě nepříjde, neptá se na radu, a tváří se vytřeštěně (a myslí si, že to vypadá jako "Ha, ha, se vším si rady vím sám".) Většinou ale Fifi neví, co by řekl. V duchu si říká, však ono se do GC nelítá každý rok, tak nemusím být jak rádio furt.

Ono je to zřejmě tím, že na rozdíl od vcelku veselého a i úspěšného letu na Mars v Ko(s)miku teď letíme každý sám. Každý máme nějaké to rádio. Sem tam zachytíme útržky čehosi, co snad je rozhovor, výzva, zpráva, křik. Zpěv. Ale je to jak chytat Luxembourg za totáče. 99% šumu. A za takových okolností je jasné, že i palubní přístroje nám jsou povětšinou na kočku. Takže - a budete s Fifim jistě souhlasit - nevíme, kde jsme!!!

A tak vám, milí čtenáři, Fifi posílá útržek z palubního deníku. Třeba vám to k něčemu bude. A jestli ne, tak si pište svůj:))

- 1) Chce se mi brečet, ale nejde to.
- 2) Kde mám sakra ty klíče.
- 3) Už zas něco zvoní.
- 4) Přece není možné, aby mě nechtěl(a). (Zpět k bodu 1)
- 5) Nasnědgonjat.
- 6) Přece není možné, aby ten ztracený počítač nefungoval. (Zpět k bodu 1)
- 7) Ano, už letím. Samozřejmě, udělám to.
- 8) To byl ten slavný den, kdy k nám byl zaveden ééélektrický proud...
- 9) SLUNCE!!!
- 10) Prší. Času je málo a voda stoupá.
- 11) Nikdy neustup, nikdy se nevzdej!
- 12) Neslyší mě. Přece není možné, aby mě neslyšel(a). (Zpět k bodu 1).

Třináctku vynecháme, co vy na to?

Přes dočasné zmatky je třeba si říci, že SKLIZEŇ VÝZNAMŮ je v plném proudu. Tak na závěr jediná rada: nemusíte, opravdu nemusíte sklídit významy úplně v š e c h n y. Nechte si něco na pak nebo na nikdy. Hlavně žijte. Nic si nerozmlouvejte. A bojujte, protože při býčích zápasech výsledek rozhodně není předem jasný.

Fifi mává a věří, že jsme všechno udělali a všechno uděláme (zase) správně!FIFI si ještě na něco důležitého vzpomněl!

A proto opět RADÍ.

Dnes: Jak opatrovat BÝKA a usměrnit BLÍŽENCE.

Milí čtenáři, ať chcem nebo nechcem, jsme všichni navzájem provázáni, přestože rádia mají šumy a země šíří. A jak leckde upozorňuje Rudhyar (např. Puls života, co zanedlouho vyjde), existují dva typy vzájemné provázanosti:

- a) zemský
- b) vzdušný.

Zemský: přes Býka – zemi, zemskou kůru, která je i pod oceány. Sem spadá – a propojuje nás - NÁM VŠEM

SPOLEČNÝ cyklus semeno - strom nebo tvor – rozklad/semeno, a samozřejmě i životodárné jevy typu: fotosyntéza, koloběh vody, jídlo, knihy na papíře, káva a Becherovka.

Vzdušný: přes Blížence – vzduch, který je všude. Sem spadá – a propojuje nás - NÁM VŠEM SPOLEČNÉ dýchání (jeden vzduch pro všechny). A taky životodárné jevy typu: přenášení zvuků, rádio, Internet, mobilní telefony a cigaretový kouř.

A už to vidíme! Je přebližencováno. MOC mluvíme. MOC telefonujeme. FURT majlujeme. O kouření nemluví. Jistě nebude nikdo Fifiho podezírat z hlásání návratu k přírodě, ale i tak je jasné, že Býk strádá. Jíme nesmysly, málo se objímáme, vůbec se skoro nehladíme, nečtem romány ani básně, když jsme se naposled někde pěkně uvelebili a jen tak přezvykovali, venkoncem Býk tak nějak jen přežívá v sem tam tom kafi a Becherovce.

Ale nic není ztraceno! Fifi ví, jak na to. Zkrátka pustíme Býka na Blížence:

- 1) MLUVME. Ale volme slova. Použijeme všechna, která známe, a to tam, kde patří. (Spousta pěkných patričních slov je v „knihách na papíře“). Nebojme se ani slov přejatých, když mají ZVUK. A nebojme se ani MLČET, nejsme povinni se vyjádřit k úplně všemu a vždy. Protože když je přebližencováno, mluví se FURT a v jedné větě se řekne čtrnáctkrát „jako“ a devětkrát „prostě“ a pak nás stejně akorát brní hlava.
- 2) Mobilní telefon má tlačítko OFF. Jistě jsou situace, kdy není možné ho vypnout, ale ruku na srdce, kolik procent hovorů připadá na závažná sdělení typu „Kde jsi?“ „Sedím v devítce, jedu!“ Zapomínáme na možnost: „Až dorazím, tak tam budu“, stanovenou pěkně vklidu třeba den předem.
- 3) Čistě pro potěšení se odeberme do papírnickví a kupme si dopisní papír. Napišme někomu DOPIS, třeba PLNÍCÍM PEREM na INKOUST. Nalepme na něj barevnou ZNÁMKU a hodme to celé do SCHRÁNKY. Jen tak pro radost obou stran. Třeba o víkendu.
- 4) DŮLEŽITÉ: každý z nás má TĚLO. Nejen mluvící hlavu. A tak se cestou do papírnickví stavíme v drogerii a budeme pečovat o kůži, která je chudák největší. A koupíme si pěnu do koupele třeba Radox warming červenou a tělový krém třeba Dove v kelímku. Ve vaně pak zůstaneme nejméně čtvrt hodiny a pak se kompletně namažeme a budeme další půl hodiny ODPOČÍVAT. V zájmu fotosyntézy si zajdeme i do solária Ergoline (nechceme se potit, ale fotosyntézovat a opalovat se). To celé nás přijde na Kč 500,- včetně pěny a krému. Jednou měsíčně si to prostě DOPŘEJEME. No a když takto opatříme Býka a zároveň i Blížence, můžeme si dát ke kávě a Becherovce klidně i cigárko...

Fifi vám přeje dobrý den!

